

Non sunt condignae passionis huius temporis (*Dominica IV post Trinitatem 194*)

Svatý Pavel říká: Všechna utrpení tohoto času nejsou hodna budoucí slávy, která se v nás projeví.

I svatý Augustin říká, že jsou toho nehodna. Tím se myslí asi tolik, jako by jeden druhému řekl: „nemáš pravdu“; ale když řekne „máš nepravdu“, říká tím více.

Nejsou hodna.. Apoštolové šli s radostí z koncilia proto, že byli hodni toho muset trpět v Bohu. Dobrému a ctnostnému člověku by bylo velkou radostí, kdyby byl hoden něco v Bohu vytrpět. A člověku, který okusil božího soudu a zahoř plamenem lásky, je snadno opustit celý svět, nestojí mu to ani za mák. Svatý Jan praví v Apokalypse: „Prodej vše, co máš, a kup si pravé zlato - to je lásku; kdo ji má, ten má vše. Doopravdy dobrý člověk, to je takový, jenž lehce a radostně přijímá, děje-li se mu po právu i má-li v Bohu nést muka i oástec a všechno možné, co ani nemůže nikomu říci, takový to ví. Kristus po veškerém svém utpení řekl: „Žízním.“ Tím mínil, že musí pro lidskou blaženost ještě více trpět. To je o tom „utrpení tohoto světa“.

Jsou ale také muky v jiném světě. Náš život se dělí na dvě půle: polovina je utrpení, polovina je činnost. Činy si všichni zasluhujeme svou mzdou. A v utrpení tuto mzdu přijímáme. Celý svět nepoznal, s jakou pílí Bůh duši vychovává. Naše odplata je z našich činů, a je malá a skrovná. A proto nestanovil naši mzdu za činy, ale spíše za utrpení. On tak vždy má na mysli pro nás to nejlepší, protože mi můžeme vykonat jen málo, ale vytrpět mnoho; mámo můžeme dát, ale mnoho přijmout. Ten, jenž nedokáže dát ani penízek, může přesto získat marku. Člověk může přijmout mnohem více, nežli dát. A čím je věc větší a lepší, tím sladčeji se přijímá. Proto stanovil naši mzdu za utrpení, jehož nám může dát mnohem více, ježto ho také můžeme mnohem více přijmout.

Dále je utrpení čisté,, bez ničeho, zatímco činit musíme něco. Nemohu pracovat, pokud to nemám, nebo pokud to není ve mně. Ale utrpení nemá nic, je nahé. Jeden mistr říká: Má-li se stát ze dvou jedno, nutně musí jedno vyjít ze sebe a samo v sobě se proměnit, má-li být proměněno v ono druhé a sjednotit se s ním. Každý smysl, jenž chce něco poznat, se musí zbavit všeho poznání: Oko se musí ve své podstatě zbavit veškeré barvy, má-li rozeznat barvu; a ústa se musí zbavit hlasu, když se má něco zaslechnout a tak je to s každým smyslem. A podle toho, jak jeden každý smysl vychází ze sebe, podle toho pojme více a sjednotí se s tím, co pojímá. A tak také duše musí vyjít ze sebe, má-li pojmout Boha a být tak s Bohem sjednocena a ve všem svém životě s ním konat jeho božská díla. To si přál i Kristus jako odměnu za své veškeré činy i utrpení, když totiž řekl: Otče, prosím Tě, aby byli jedno, jako mY jsme jedno.

A Bohu ještě nestačilo, aby bylo utrpení jeho jedinou odměnou. CHtěl učinit

více a svěřil to nám. abychom my tak sklidili odměnu a zasloužili si svůj podíl, když dobrovolně a radostně v Bohu snášíme nesnáze.

Utrpení tohto času nejsou hodna - jsou nehodna budoucí slávy, jež se v nás projeví.

Projeví. - Má-li se v nás projevít, musí také v nás být. Musí odpadnout veškeré síly, které duši zakrývají, pokud se v nás má projevít a zjevit Bůh. Když totiž Bůh stvořil duši, usídlil se v ní a skryl se v ní. To je ta vinice boží, v níž sám Bůh působí jako símě v rostlinkách. A hned jak stvořil přirozenost, ba dříve než ji stvořil, byl připraven se v ní ukrýt.

Boha nikdo nepoznává. Svatý Filip řekl: „Pane, ukaž nám Otce a stař nám to.“ A o Naší Paní zpíváme: „Ukaž, že jsi matka.“ Jsi-li matka boží, ukaž nám to tím, s jakou mocí nám pomůžeš. Ukaž nám, že jsi naše matka; jestliže jsi naše matka, pomůžeš nám. Ukaž, že jsi matka, že máš dítě to totiž spolu souvisí - matka musí mít dítě. A „ukaž nám Otce“ - je-li otec, musí mít dítě. To také spolu souvisí - jedno není možné přijmout bez druhého; kdo poznává Otce, poznává také Syna. Veškeré rození v Otci je totiž zrozeno v Synu. Máme-li Ho poznat, musíme být dětmi. A jsme-li děti - to je jisté - jsme také dědicové.“

Blaženost spočívá v tom, že Boha už nepoznáváme dále zevně, jak jsme započali. Vše, co poznáváme mimo nás v rozlišenosti, to Bůh není. Poznání Boha je život plynoucí z božského bytí a z duše, ježto Bůh a duše mají jedno bytí a jsou jedno v této bytnosti, protože veškeré účinky plynou z Boha, ale přesto zůstávají uvnitř. Duše pozná Boha tehdy, když je zajedno s božským bytím a v něm. A pravá blaženost je, že duše má život a bytí společné s Bohem. A poznání Boha odstraňuje veškeré jiné poznání a jiné bytí. Duše už neví o ničem jiném, když je v Bohu a Bůh v ní a ve všem. Vše, co je v Bohu, společně s ním poznává a společně s ním činí všechna jeho díla. A nic již není a neví o ničem, než o sobě v Bohu a o Bohu v sobě.

První silou, jež povstává z čisté podstaty je přímé poznání; ale jakmile se dostane na trh, odějí ho tam a zakryjí. Jedině ono proniká dovnitř a přivádí k čistému bytí, ale jakmile si obleče kuklu, je to pravda - ta poznává pravé bytí. Ale vůle nechce nic, co by nebylo předem dobré, anebo se aspoň nezdálo dobré.

Říká: „která se v nás odkryje“. „V nás“ - to slovo „nás“ znaemná čisté bytí. Máme-li dospět až k tomu, že se v nás odkryje tato jasnost, musí se duše vysvléci ze vší naděje, ze všeho strachu, ze všech stesků, ze všeho toho, co jí připadá. Tak se tedy před Bohem odhalí a vydá se mu se vším, co jí poskytl.

Za druhé: člověk musí hledat uvnitř a en vně, neboť svatý Pavel píše: Království Boží je ve vás.“

Za třetí: v tom nejnitternějším - aby se tam takto objevil.

Abycho přišli tam, kde poznáme prostě, tvář v tvář, nám pomoz Bůh. Amen.